

Arrest

nr. 166 525 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (lang verblijf).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 november 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De eigenlijke asielprocedure wordt negatief afgesloten met een bevestigde beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2002. Bij arrest nr. 163.620 van 16 oktober 2006 verwerpt de Raad van State het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 28 oktober 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 4 juli 2006 onontvankelijk verklaard.

1.3. Volgens verzoeksters verklaringen keert zij in oktober 2007 terug naar haar herkomstland, omwille van het nakende overlijden van haar moeder.

1.4. Verzoekster dient op 7 november 2007 en 12 december 2007 bij de Belgische ambassade in Kiev, Oekraïne, aanvragen in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C). De gevraagde visa worden op respectievelijk 13 november 2007 en 20 december 2007 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geweigerd.

1.5. Verzoekster dient op 7 april 2009 en 4 mei 2010 bij de Belgische ambassade in Kiev, Oekraïne, aanvragen in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D). De gevraagde visa worden op respectievelijk 27 november 2009 en 9 juni 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geweigerd.

1.6. Verzoekster dient op 10 augustus 2010 en 17 november 2010 bij de Belgische ambassade in Kiev, Oekraïne, nieuwe aanvragen in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C). De gevraagde visa worden op respectievelijk 14 september 2010 en 29 november 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geweigerd.

1.7. Verzoekster dient op 23 maart 2011 bij de Belgische ambassade in Kiev, Oekraïne, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 januari 2012 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft een asielaanvraag in België ingediend dd. 21.11.2000, deze aanvraag werd negatief beantwoord middels een weigering tot toekenning van het verblijf samen met een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.04.2001, een beslissing die door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen op 13.12.2002 werd bevestigd. Betrokkene heeft dd. 28.10.2003 een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9§3 van de wet van 15.12.80 ingediend, deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04.07.2006.

Overwegende dat betrokkene het Belgisch grondgebied heeft verlaten in 2007 om terug te keren naar haar land van herkomst om voor haar terminaal zieke moeder te zorgen, dat zij er reeds vier jaar verblijft en dat zij er geniet van een pensioen.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag voor een visum D op basis van humanitaire redenen doet na zes ongeslaagde pogingen om opnieuw het Belgisch grondgebied te betreden: vier aanvragen voor een visum C en twee aanvragen voor een visum D. De door betrokkene aangehaalde humanitaire redenen zijn: betrokkene verbleef tussen 2000 en 2007 ononderbroken in België en zonder de boven aangehaalde terugkeer naar haar land van herkomst in 2007 zou betrokkene in aanmerking zijn gekomen voor een regularisatie van haar verblijfssituatie op basis van de instructie van 19.07.2009 van de toenmalige Staatssecretaris van Migratie –en Asielbeleid; bovendien zou betrokkene perfect geïntegreerd en geliefd zijn in haar vroegere woonplaats Dinant.

Gezien het feit dat betrokkene uit zeven jaren illegaal verblijf in België geen rechten kan putten, dat alle lopende procedures tot het bekomen van een verblijfstitel van betrokkene op het moment van haar vertrek naar Oekraïne afgesloten waren, dat betrokkene gezien haar illegaal verblijf in België derhalve dus de gevolgen van haar vertrek kon inschatten, dat één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een regularisatieaanvraag op basis van de instructie van 19.07.2009 van de toenmalige Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid een positieve woonstcontrole op het door betrokkene aangegeven Belgisch adres was, dat omdat betrokkene ten tijde van de regularisatiecampagne zich niet bevond in België aan die voorwaarde niet kon worden voldaan en alleen al daarom hier geen rekening kan mee worden gehouden en dat de huidige aanvraag voor een visum D dus niet als een retroactieve regularisatieaanvraag kan worden beschouwd. Bijgevolg zijn er onvoldoende humanitaire elementen in het dossier van betrokkene aanwezig die een afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou rechtvaardigen. Omwille van deze redenen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken). Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat de verzoekster inderdaad een visumaanvraag wegens humanitaire overwegingen in de Franse taal geldig heeft ingediend.

Dat de motivatie van de betwiste beslissing echter in de Nederlandse taal is opgemaakt.

Dat volgens het artikel 41 van de voormelde wet “de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”.

Dat de betwiste beslissing in dit geval in de Franse taal opgesteld had moeten worden.

Dat dit niet het geval is geweest.”

2.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland, dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het hele land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘*particulieren*’ wordt bedoeld.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, die volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekenen “*inwoner van een stad*” of “*lid van een staatsgemeenschap*”, “*iemand die in of binnen een gebied of plaats woont*”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Rémy is opgenomen, wordt herhaald:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens dient erop te worden gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake op:

“(…) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…).”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…).”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘*particulieren*’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr.St. Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz. 7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘*particulieren*’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…).”*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoekster worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (…).”

Een visumaanvraag die wordt ingediend in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: *“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée’, Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. Saint-Rémy, p.32, in Pasin, 1963, p. 968).*

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied, wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, B, 3° van de Taalwet Bestuurszaken bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal; cf. *“Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut” – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. Saint-Rémy, p. 32, in Pasin. 1963, p. 968 en “la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc.Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208)* vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘*particulieren*’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkt het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar S. V. P. en deze ambtenaar blijkt de voorliggende stukken ook de bestreden beslissing heeft genomen en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat de opgelegde motivering in de handeling de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarenboven moet deze motivatie relevant zijn.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

- Eerste onderdeel : de goede integratie van de verzoekster

Overwegende dat de verzoekster in haar aanvraag haar goede integratie in België gedurende meer dan 7 jaar aangetoond heeft.

Dat talrijke getuigschriften in die zin ingediend werden.

Dat, terwijl de tegenpartij de goede integratie van de verzoekster niet betwist, zij zich ertoe beperkt aan te duiden dat een onwettig verblijf van 7 jaar haar geen enkel recht geeft.

Dat, zelfs indien dit het geval is, het ononderbroken verblijf van 7 jaar in België, het feit dat zij goed geïntegreerd en door de Belgische bevolking gewaardeerd werd de toekenning van een verblijfsrecht in België van meer dan 3 maanden kan rechtvaardigen.

Dat de tegenpartij in ieder geval niet uitlegt om welke redenen dit niet het geval zou zijn.

Dat het krachtens een vaste rechtspraak niet volstaat de door de verzoeker ingeroepen elementen één voor één te hernemen, maar dat de redenen om dewelke deze zelfde elementen de toekenning van een verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen aangeduid moeten worden.

Dat vastgesteld dient te worden dat de verzoekster niet weet om welke redenen haar verblijf van zeven jaar - zelfs indien onwettig - niet voldoende is om een visum voor een langdurig verblijf te bekomen.

Dat deze Rechtsmacht reeds gevelde heeft dat "Zij zodoende geen behoorlijke toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gedaan heeft, dat niet alleen vereist de door de verzoeker van een aanvraag om een machtiging tot verblijf opgesomde elementen aan te halen, maar ook verzoekt aan te duiden om welke redenen deze de toekenning van een aanvraag om een machtiging tot verblijf niet rechtvaardigen, zonder dat de verwerende partij haar beoordelingsvrijheid beperkt." (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 75206 van 16 februari 2012).

Dat dezelfde redenering toegepast kan worden betreffende een aanvraag om een machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9 van de wet van 15 december 1980 en dat bij de Belgische Ambassade ingediend wordt.

Dat het feit dat zij voor de openbare orde geen gevaar voorstelt de goede integratie van de verzoekster des te meer aantoon.

Dat deze niet betwistbare integratie in dat opzicht meer aandacht vanwege de tegenpartij verdiende.

Dat de verzoekster in dat opzicht eraan twijfelt dat de tegenpartij haar dossier concreet en volledig onderzocht heeft.

Dat het middel oprecht is.

- Tweede onderdeel : de persoonlijke situatie van de verzoekster

Overwegende dat de tegenpartij zich in ieder geval vergist aangaande de draagwijdte van de aanvraag van de verzoekster die geenszins de terugwerkende toepassing van de gehele reglementatie die de Minister voor Migratie en Asielbeleid in september 2009 beslist had.

Dat de verzoekster aangeduid heeft dat, indien zij niet naar OEKRAINE teruggekeerd was, zij in het kader van de vermelde reglementatie zeker geregulariseerd had kunnen zijn.

Dat de verzoekster uitgelegd heeft dat haar terugkeer niet definitief was, maar slechts aan strikt familiale redenen te wijten was.

Dat het verblijf in OEKRAINE voorlopig moest zijn aangezien al haar bezittingen in België waren gebleven.

Dat de tegenpartij dit element niet rechtstreeks beantwoordt aangezien zij slechts verklaart dat, aangezien de verzoekster in haar land van herkomst teruggekeerd was, het onderzoek van verblijf geen gunstig gevolg had kunnen hebben en dat een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf destijds onontvankelijk verklaard zou zijn geweest.

Dat de verzoekster haar visumaanvraag duidelijk nooit beschouwd heeft als een terugwerkende aanvraag om een machtiging tot verblijf gegrond op de voorschriften van de minister van 2009.

Dat vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij het argument van de verzoekster niet werkelijk beantwoordt en dat deze, bij enige lezing van de betwiste beslissing, niet verstaat waarom deze uitzonderlijke omstandigheid in het onderzoek van haar dossier niet in acht genomen kan worden."

2.2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zo verwezen naar de juridische grondslag, met name naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom het visum lang verblijf wordt geweigerd. Verweerder geeft zo duidelijk aan dat hij het ononderbroken verblijf in België tussen 2000 en 2007, en de voorgehouden integratie tijdens dit verblijf, niet weerhoudt als voldoende grond om de verblijfsmachtiging toe te staan, omdat verzoekster gedurende dit verblijf steeds illegaal in België verbleef en zij uit een dergelijk illegaal verblijf geen rechten kan putten. Hij weerhoudt aldus geen voldoende humanitaire grond die de afgifte van een verblijfsmachtiging rechtvaardigt. Inzake het gegeven dat verzoekster om dwingende familiale redenen diende terug te keren naar haar herkomstland in 2007 en aldus een verblijfsmachtiging op basis van de instructie van 19 juli 2009 misliep, geeft verweerder aan dat op het ogenblik dat verzoekster terugkeerde naar Oekraïne zij geen verblijfsprocedures meer hangende had in België en zij hier illegaal was, en zij aldus de gevolgen van haar terugkeer kon inschatten. Verder motiveert hij dat verzoekster indertijd niet voldeed aan de voorwaarden om zich nuttig te kunnen beroepen op de instructie van 19 juli 2009 en huidige aanvraag niet als een retroactieve verblijfsaanvraag kan worden beschouwd. Ook hier weerhoudt hij onvoldoende humanitaire elementen die de afgifte van een visum op basis van voormelde wetsbepalingen kunnen rechtvaardigen.

Verzoeksters stelling dat niet wordt uitgelegd om welke reden haar langdurig verblijf en haar integratie niet worden weerhouden en dat verweerder er zich toe beperkt een opsomming te geven van de door haar ingeroepen verblijfsgronden, kan aldus niet worden aangenomen. Er wordt duidelijk gemotiveerd dat de duur van het verblijf, en de voorgehouden integratie tijdens dit verblijf, niet wordt aanvaard als voldoende humanitaire grond om een verblijfsmachtiging toe te staan, omdat dit verblijf tijdens hetwelke de integratie werd opgebouwd steeds illegaal was en verzoekster uit illegaal verblijf geen rechten kan putten. Verzoekster toont niet aan dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn. Verzoekster geeft verder aan dat niet afdoende zou zijn geantwoord op de door haar in haar aanvraag ingeroepen uitzonderlijke omstandigheid die erin bestaat dat zij slechts voorlopig terugkeerde naar Oekraïne, omwille van dringende familiale redenen, en aldus een mogelijkheid om te worden gemachtigd tot een verblijf misliep. Gelet op de voorziene motivering kan evenwel worden aangenomen dat verweerder aangaf dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009, dat op het ogenblik van haar terugkeer naar Oekraïne al haar verblijfsprocedures in België waren afgerond en dat zij de gevolgen van haar terugkeer kon inschatten gelet op haar illegaal verblijf. Er blijkt aldus niet dat verweerder er zich toe heeft beperkt te motiveren in het licht van de instructie van 19 juli 2009 of door te stellen dat huidige aanvraag niet als een ‘retroactieve regularisatieaanvraag’ kan worden beschouwd. Ook op dit punt laat verzoeksters uiteenzetting niet toe vast te stellen dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn.

De voorziene motivering stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De Raad benadrukt dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de duur van het verblijf en de integratie betreft, betoogt verzoekster dat deze elementen wel degelijk een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen. Zij stelt dat haar integratie, die niet wordt betwist, meer aandacht verdiende en stelt eraan te twifelen of verweerder haar dossier wel concreet en volledig heeft onderzocht. De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder rekening hield met deze ingeroepen elementen. Verzoekster brengt geen concreet element naar voor dat onvoldoende in de beoordeling zou zijn betrokken. Verzoekster toont verder geenszins aan dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door te oordelen dat een in België opgebouwde verblijfsduur en integratie geen voldoende grond vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan indien dit verblijf steeds illegaal was, en zodoende een onderscheid maakt tussen de situatie waarin een welbepaalde integratie wordt ingeroepen die minstens ten dele tijdens een legaal verblijf plaatsvond – doch waarbij dit legaal verblijf teloor is gegaan en is overgegaan in illegaal verblijf – en de situatie waarin dit in zijn geheel niet het geval is. Dergelijk onderscheid komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, gelet op het gegeven dat een vreemdeling die zich integreert tijdens een illegaal verblijf dient te weten dat hij geen enkele rechtmatige verwachting kan ontlenen aan dit verblijf of deze integratie. De Raad merkt in dit verband nog op dat verweerder in zijn beslissing ook aangaf dat verzoekster intussen weer vier jaar in haar herkomstland woont en er een pensioen geniet, waardoor er ook geen concrete aanwijzingen voorliggen dat zij haar leven niet kan verderzetten in haar land van herkomst. De Raad besluit dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder de verblijfsmachtiging in België op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wenst voor te behouden voor welbepaalde humanitaire situaties en hij oordeelde dat een dergelijke situatie wat verzoekster betreft niet voldoende blijkt. Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedents-waarde hebben en dat verzoekster ook niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij met haar aanvraag geenszins een retroactieve toepassing beoogde van de instructie van 19 juli 2009. Zij stelt enkel te hebben aangeduid dat zij, indien zij niet naar Oekraïne was teruggekeerd, in het kader van de voormelde reglementering “*zeker geregulariseerd had kunnen zijn*”. Zij benadrukt andermaal dat haar terugkeer naar Oekraïne slechts voorlopig was, en omwille van dringende familiale redenen. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat het gegeven dat verzoekster enkel de intentie had om voorlopig terug te keren naar haar herkomstland, en met de bedoeling terug te keren naar België, op zich niet is te beschouwen als een grond om tot een verblijf te worden toegelaten. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoekster haar gronden voor een verblijfsmachtiging niet vanuit België heeft kunnen richten tot het bestuur, maar dat zij zich gedwongen zag dit vanuit haar herkomstland te doen, op zich relevant is wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Er blijkt verder ook niet dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder het gegeven dat verzoekster om een uitzonderlijke familiale reden diende terug te keren naar haar herkomstland op zich niet weerhield als een humanitaire grond die een verblijfsmachtiging rechtvaardigt. Dit gegeven staat immers los van de concrete banden van verzoekster met België, en verweerder stelde ook reeds dat verzoekster uit een verblijf dat steeds illegaal was geen rechten kan putten. Ook bepaalde praktische problemen die zij kende omwille van haar terugkeer naar het herkomstland, zoals dat zij in België nog een huurwoning had en zij hier nog bezittingen zou hebben gehad, zijn als dusdanig niet te beschouwen als een grond voor een verblijfsmachtiging. Er blijkt daarenboven ook nog niet dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar hij een voorgehouden misgelopen mogelijkheid voor een verblijfsmachtiging op basis van de instructie van 19 juli 2009 omwille van haar dringende terugkeer naar Oekraïne nog niet weerhield als grond voor het toekennen van de verblijfsmachtiging, omdat niet was voldaan aan een van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van deze instructie, de verschillende verblijfsprocedures van verzoekster op het ogenblik van haar terugkeer

waren afgesloten en zij gelet op haar illegale verblijf de gevolgen kon inschatten van een terugkeer. In deze situatie diende verzoekster te weten dat zij geen enkel recht had om terug te keren naar België, en alle gevolgen die dit met zich mee bracht, en zij geen enkele verwachting in deze zin kon koesteren. Zoals reeds werd geduïd, beperkt de motivering er zich niet toe dat wordt gesteld dat de huidige aanvraag niet als een retroactieve regularisatieaanvraag kan worden beschouwd. Verzoekster geeft met haar betoog aan niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering, doch toont aldus het kennelijk onredelijk karakter ervan nog niet met concrete argumenten aan. In dit verband dient ten overvloede ook te worden vastgesteld dat deze instructie, gelet op zijn nietigverklaring, niet langer voorhanden is in het rechtsverkeer en aldus niet blijkt dat verzoekster er zich nog dienstig op kan beroepen, ook niet om te stellen dat zij een mogelijkheid op verblijfsmachtiging op deze basis zou hebben misgelopen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangetoond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS